

Duivelsverlangen

Dit verlangen kies je niet. Het kiest jou.

J.S. Storm

Donderdagochtend. Nog voordat de wekker ging, werd Samantha wakker. Ze had nog een uur. Met opgetrokken benen draaide ze zich om en nestelde zich in foetushouding diep onder het dekbed. Toen ze bijna wegdommelde, schoot ze verschrikt overeind. Met een beklemmend gevoel keek ze opzij om te zien of ze Lex niet wakker had gemaakt.

Gelukkig, hij sliep nog. Ze stapte uit bed, trok haar ochtendjas aan en liep naar beneden, de open keuken in. Op de klok zag ze dat ze nog ruim drie kwartier voor zichzelf had. Met een diepe zucht schoof ze de twee gordijnen een stukje open en keek uit over het woonerf, of, zoals de bewoners het noemden, ‘het hofje’. Het hofje lag er met zijn drie identieke zes-onder-een-kapwoningen nog verlaten bij.

Net toen ze zich van haar uitzicht wilde wegdraaien om de waterkoker aan te zetten, zag ze plots het licht van twee koplampen het hofje opdraaien. Ze schoof het rechtergordijn verder open en zag dat het licht schuin tegenover haar op de parkeerplaats van nummer 248 doofde. Door de lantaarnpaal, die iets verderop stond, kon ze nog net zien dat Carla, haar buurvrouw, uitstapte en op naaldhakken gehaast

naar binnen ging. *Waar komt die nou vandaan?* Ze kon onmogelijk van haar werk komen, dat had ze niet. Haar man wel. Een spoedklus in Dubai, had hij gezegd toen ze hem eergisteren bij zijn voordeur met zijn rolkoffertje zag staan.

Met de gedachte dat ze blijkbaar niet de enige was die het buiten de deur zocht, schudde ze haar hoofd en zette de waterkoker aan. Het leek allemaal nog zo ver weg. Ver genoeg om Mark gerust in de ogen te kijken en te zeggen, 'Ja, ik wil het.' Maar zodra ze haar telefoon had gepakt om hem te vertellen er toch maar vanaf te zien, moest ze telkens aan die ene zin van hem denken. Een zin waarvan ze nog precies wist waar ze was toen hij die uitsprak.

Het was eind oktober. De bomen waren gehuld in een palet van dieprode en goudgele tinten toen ze met Mark door het bos liep. De schemering viel tussen de bomen en hulde het bos in een waas van lange schaduwen, alsof het elk moment een geheim kon fluisteren.

Omringd door een serene stilte wandelden ze over een kronkelpad. Ze wees hem op een vliegenzwam die verscholen tussen het mos naast een oude berk stond, mooi en verleidelijk.

'Lijkt wel op je,' zei ze met een brede glimlach.

Een bedenkelijke blik was zijn reactie.

‘Als je ervan eet, zet hij je wereld op zijn kop.’

Mark reageerde lacherig en vroeg of ze hem aanzag voor een paddenstoel met bijwerkingen.

‘Een beetje wel,’ fluisterde ze. Ze verlangde er heel erg naar, maar wist niet of ze het wel aankon.

Mark had er ook geen antwoord op, maar één ding wist hij wel, ‘Als je achter de geraniums beseft dat je je gevoelens onbeantwoord hebt gelaten, zul je met spijt sterven.’

‘Ben je er al uit?’ vroeg Lex, met nog enkele tredes te gaan op de open trap.

Met haar handen om haar mok geklemd draaide Samantha zich naar hem toe.

‘Dat is niks voor jou. Hoe komt dat?’

Ze haalde haar schouders op en pakte haar mok nog steviger vast. ‘Gewoon, ik werd wakker en kon niet meer in slaap komen.’

‘Mag ik er even bij?’

‘Mam, waar ligt mijn witte broek?’ galmde het door het hele huis.

‘Die ligt in de derde la!’ antwoordde Samantha, die een stap opzij deed zodat Lex bij het koffiezetapparaat kon.

‘Ik zie hem niet!’ riep Mila.

‘Dan kijk je niet goed!’

‘Ik zie hem écht niet!’

‘Heb je ook in de andere lades gekeken?’

Korte stilte.

‘Ik heb hem!’

Na alle ochtendrituelen, waarbij Samantha ditmaal genoeg nam met een kop thee, trok Lex de deur achter zich dicht om naar zijn werk te gaan. Niet veel later deed Mila hetzelfde om naar school te gaan.

Vlug liep Samantha naar boven. Na het douchen liep ze naar de slaapkamer, waar ze de contouren van Lex’ lichaam nog in de lakens kon zien. Met handen die ineens klam aanvoelden, opende ze de linnenkast. Ze pakte uit de onderste lade, waarin ze haar lingerie bewaarde, het setje dat ze speciaal voor dit moment had gekocht. Een kunstwerkje van zwarte zijde dat scherp afstak tegen haar bleke huid, met een verfijnd lijnenspel dat haar lichaam benadrukte.

Ze liep terug naar de badkamer, waar ze zichzelf uitgebreid in de spiegel bekeek. ‘Ik moet echt weer wat gaan

doen,' mompelde ze, terwijl ze over haar buik wreef, waar ze acht jaar geleden, negen maanden lang, een stille bewoonster had gedragen die bij het afscheid haar lichaam voorgoed had herschreven.

Met een diepe zucht liep ze terug naar de slaapkamer en haalde het jurkje uit de kast dat ze de avond ervoor in gedachten had uitgekozen. Het was een zwart stretchjurkje dat menig man nekkrampen bezorgde en vrouwen jaloerse blikken, niet vanwege de stof, maar vanwege haar perfect gestroomlijnde benen die eronder uitstaken. Hoewel ze er heilig van overtuigd was dat de zwaartekracht het op haar borsten had gemunt, en Mila tijdens haar verblijf uit verveling tijgerstreepjes op haar buik had zitten kalken, had ze verder geen reden tot klagen, zeker niet over haar benen.

Na het stiften van haar lippen in dezelfde zachtroze tint als haar nagels en het aanbrengen van een subtiel vleugje kleur op haar bleke wangen, boog ze zich dichterbij de spiegel. Met haar groengrijze ogen omhooggericht streek ze met ingehouden adem zorgvuldig de mascara over haar wimpers. Tevreden over het resultaat bracht ze, met de nodige zuchten en verwensingen, haar honingblonde krullen in het gareel.

Terug in de slaapkamer haalde ze uit de kast haar zwarte hakken met enkelriempjes tevoorschijn, die ze op de rand van het bed vastgespte. Hoge, glimmende, open hakken, waardoor haar benen, zodra ze opstond, oneindig leken.

Voor een laatste inspectie liep ze terug naar de badkamer. Alles zag er goed uit. Om het geheel af te maken pakte ze het flesje parfum dat ze met kerst van Lex had gekregen.

Maar toen ze het flesje bij haar hals hield, voelde ze een twijfel opkomen, gevolgd door een opwellend schuldgevoel. Een gevoel dat zich niet zomaar liet wegduwen. Ze wilde het flesje terugzetten, maar bleef steken toen Lex' woorden door haar hoofd klonken: *Niet dit soort achterlijke dingen.*

Zijn woorden voelden als een veroordeling. Een oordeel waarmee Lex haar sinds die bewuste middag voor altijd gevangen zou houden.

Ze had het helemaal uitgedacht. Die middag zou het gebeuren. De zomervakantie was bijna voorbij toen ze Mila die vrijdagmiddag bij haar ouders had gebracht. 'Tot morgen, en lief zijn voor opa en oma,' had ze met een glimlach gezegd. Zodra ze weer thuis was, had ze in het halletje bij de voordeur een briefje opgehangen waarop

stond: 'Ik wacht op je.' Een zin die ze had ondertekend met de woorden 'Jouw meisje.'

Ze had de gordijnen van de slaapkamer dichtgetrokken en alle beschikbare plaatsen voorzien van brandende waxinelichtjes. Ondergedompeld in het kaarslicht had ze onder het linkerkussen handboeien omhuld met pluche gelegd en onder het rechterkussen een zwarte blinddoek. Accessoires die ze eerder online had besteld, net zoals ze dat had gedaan met het roodgeruite rokje.

Gehuld in een witte blouse met daaronder het Schotsogende kledingstuk dat net niet over haar billen stak, had ze zich precies voor het midden van het bed gepositioneerd. Alsof ze aantrad voor het ochtendappel, had ze haar handen op haar rug geplaatst, haar schouders naar achteren geduwd en haar enkels strak tegen elkaar aan gezet. Met haar blik op haar tenen gericht, hoorde ze niet veel later de voordeur opengaan. Het moment waarop haar hartslag versnelde en nog geen minuut later voetstappen steeds dichterbij kwamen.

Hoewel Lex vlak voor haar stond, hield ze haar blik strak op haar pasgelakte teennagels gericht.

‘Kijk, dat is wat je nog eens noemt een verrassing,’ had Lex opgewekt gezegd. Met zijn wijsvinger had hij haar kin zachtjes omhooggedrukt, zodat hij haar in de ogen kon kijken. ‘Je lijkt wel zo’n schoolmeisje. Leuk,’ had hij tegen Samantha gezegd, waarna ze hoopvol haar handen om zijn nek sloeg en zei, ‘Weet je...?’

Lex legde zijn handen op haar heupen. ‘Zeg het eens.’

Samantha haalde diep adem, hield haar mond dicht bij zijn oor en fluisterde:

‘Eigenlijk ben ik een heel stout schoolmeisje.’ Zachtjes beet ze, met een ontvlammende hoop, in zijn oorlel. ‘En weet je...?’ Ze slikte en keek hem weer aan. ‘Stoute meisjes moeten gestraft worden.’

Ze zag hoe Lex zijn wenkbrauwen optrok. ‘Gestraft? Hoe bedoel je?’

Samantha drukte kort haar lippen op de zijne. ‘Eigenlijk moet ik over de knie gelegd worden.’

‘Bedoel je dat ik je moet slaan?’ vroeg Lex met een verontruste klank in zijn stem.

‘Nee, niet echt slaan. Ik bedoel... je weet wel, gewoon.’

‘Wat, gewoon?’

Ze aarzelde. Haar lippen persten zich op elkaar, alsof ze de woorden eerst moest laten wennen aan haar mond. ‘Dat je me laat voelen... wie hier voor het zeggen heeft.’

‘Wil je dan niet gewoon vrijen?’ Lex’ blik stond ineens ernstig. ‘Is de seks dan niet goed?’

‘Jawel, maar...’ Ze liet haar armen van hem af glijden en nam een willekeurig knoopje van zijn overhemd tussen haar vingers en begon het aandachtig te bestuderen.

‘Ik dacht alleen... misschien is het wel spannend om eens een keer iets anders te doen.’

‘Hoezo, iets anders? De seks was toch goed?’

‘Jawel, dat is het ook.’ Ze legde haar hand op zijn borst. ‘Maar we kunnen het toch proberen?’

Lex liet zijn handen van haar af glijden en deed een stap naar achteren. ‘Dat ik je pijn moet doen?’

Samantha deed een stap naar voren. ‘Ja, nee. Ik bedoel... wat ik zeg. We kunnen het toch gewoon proberen.’ Lex deed een nog grotere stap naar achteren. ‘Hoe kom je hier ineens zo bij? Zo ken ik je helemaal niet.’

‘Nou, het leek me wel...’ Samantha zuchtte kort. ‘Ik heb toen toch ook ja gezegd omdat jij het zo graag wilde, of niet soms?’

Er viel een stilte, waarin Lex haar met gefronste wenkbrauwen aankeek.

‘Oh, weet je dat niet meer?’

Lex moest diep in zijn geheugen graven. ‘Je bedoelt toch niet dat triootje?’

‘Ja.’

‘Ja, maar dat is er nooit meer van gekomen, dus...’

‘Dan telt het niet?’

Samantha liep naar het linkerkussen en haalde de boeien eronder vandaan.

‘Dan kan ik niks meer doen,’ zei ze met een ondeugende blik in haar ogen.

‘Als je me dan...’

‘Sorry,’ onderbrak Lex haar. ‘Ik wil best wel wat uitproberen als je dat zo graag wilt, maar niet dit soort achterlijke dingen.’

‘Achterlijke dingen?’ Samantha’s stem sloeg over. ‘Heb je enig idee wat je nu tegen me zegt?’

‘Wat?’

‘Ik ben dus blijkbaar achterlijk.’

‘Dat zeg ik niet.’

‘Jawel Lex, dat zeg je wel. Daar komt het wel op neer,’ zei ze met een hoge stem.

‘Nee, dat maak jij ervan. Wat ik bedoel, is dat ik dit niet...’

‘Normaal vind?’ vulde Samantha aan. ‘Zeg het maar, mag je gerust zeggen, hoor. Want dat is toch wat je wilde zeggen, of niet soms?’

Lex zuchtte diep. ‘Weet je, als jij dat allemaal zo nodig moet denken. Prima!’

Ze zag hoe hij zich hoofdschuddend omdraaide.

‘Loop nou niet weg,’ zei Samantha met een nog hogere stem. Lex liep weg.

Toen ze beneden de televisie hoorde, rolde er een traan over haar wang. Ze ging op de rand van het bed zitten en plantte haar hoofd in haar opengevouwde handen. ‘Ik had het kunnen weten,’ sprak ze zichzelf verwijtend toe.

Samantha drukte op de verstuur, nam een diepe ademteug, liep naar beneden en trok haar jas aan. ‘Niks vergeten? Sleutels, telefoon... Ja, ik heb alles,’ sprak ze tegen zichzelf. Ze trok de deur achter zich dicht, stapte in haar auto en

voerde het adres dat ze van Mark had gekregen in haar navigatiesysteem.

Ongeveer dertig minuten later reed ze bij de kruising rechtsaf de Wilhelminakade op. Het was een verlaten weg waar kolossale kantoorgebouwen voor haar opdoemden. Onbewust begon ze langzamer te rijden, haar klamme handen stevig om het stuur geklemd.

Moet ik dit wel doen?

Kan ik hier niet beter keren?

Samantha probeerde de twijfel met alle macht te onderdrukken. Ze trok de gordel los van haar borst en haalde diep adem.

Ze keek in haar binnenspiegel. Achter haar was niets te zien, maar toen ze zich verder naar de achteruitkijkspiegel boog, verscheen de reflectie van een meisje dat zichzelf niet langer gevangen wilde houden.

Voortgestuwd door haar verlangen trapte ze het gaspedaal dieper in. Naarmate het toerental verder opliep, versnelde ook haar hartslag.

‘Over honderd meter bestemming bereikt,’ voorspelde haar navigatie. Bij de laatste meters zag ze rechts een bord

staan, tussen een strakgestileerde buxushaag. ‘Céleste’ stond erop, daaronder vijf goudkleurige sterren.

Samantha draaide langzaam de met grind bedekte parkeerplaats op, haar lippen stijf op elkaar geperst. Het snerpende geluid van de kiezels die pijnlijk onder de banden van haar Fiat 500 knarsten, gaf haar de kriebels. Na ongeveer veertig meter parkeerde ze haar gifgroene stijlicoon tussen een zwarte BMW en een donkerblauwe Bentley.

Ze liet haar handen, nat van het zweet, van het stuur glijden. Uit het dashboardkastje pakte ze een papieren zakdoekje om ze droog te wrijven. Ze keek weer in de binnenspiegel. Op een eigenwijze krul na, die ze achter haar oor streek, zag alles er nog steeds goed uit. Ze ademde diep in en stapte uit.

Met haar hoofd gebogen en de kraag van haar regenjas opgezet liep ze naar de ingang van het hotel, dat dateerde van begin negentiende eeuw en tot voor kort als rechtbank had gediend. De imposante, exotische voorgevel had een overhangend puntdak dat werd ondersteund door robuuste pilaren, rustend op het bordes als een echo uit de Romeinse oudheid. Samantha liep de ingang in en kwam uit bij een

glazen draaideur. Vanuit haar linkerooghoek viel haar blik op een gezette kerel aan de andere zijde, gekleed in een zwarte trenchcoat. Precies op het moment dat ze de deur in beweging zette, stapte hij aan de andere kant de glazen ruimte in, net op tijd om de draai niet te blokkeren. Toen het glas achter haar de terugweg afsloot, voelde ze hoe de beweging werd afgeremd. Ze hield haar adem in toen de man haar halverwege de draai nors aankeek met zijn donkere ogen. Het gaf haar een ongemakkelijk gevoel. Om aan zijn blik te ontsnappen, liet ze haar ogen naar zijn handen glijden. Handen met opvallend lange, slanke vingers die de deur voor zich uit duwden. Zichzelf tot rust manend keek Samantha hem weer aan. Hij knikte vriendelijk. Ze ademde langzaam uit en knikte terug, waarna ze de lobby instapte.